

AZNARARI

Quim Aranda

COLLSEROLA, Anunciació de Escenificació del retorn de Maragall a la política catalana. Maragall va triar el peu de la torre de Collserola per anunciar (25 de juny de 1998) al món que competiria per la Generalitat. En resposta a una posada en escena de tanta alçada, Pujol es va enfil·lar encara més amunt (vegeu: **ANETO, Pic de l'**).

CONSPIRACIÓ, La A més de reaccionari, que n'hi havia indicis, conspirador i traïdor. El dilluns 16 de febrer de 1998, Anson denunciava –i s'autoinculpava–, a través del setmanari *Tiempo*, que va existir una trama organitzada per descavalcar del poder Felipe González. La conxorxa, no pas d'enzes, tenia un front mediàtic, un de judicial i un de polític. Conspiradors? El mateix Anson, és clar, Antonio Herrero (vegeu: **COPE i LEWINSKY, Monica**), P.J. Ramírez (*El Mundo*), José Luis Gutiérrez (*Diario 16*), Martín Ferrand (Antena 3 Televisión), Pablo Sebastián/Aurora Pavón (columnista esquizofrènic d'*El Mundo*), el Sindicat del Crim al complet (vegeu: **CRIM, Sindicat del**). Finançadors? Mario Conde. Executors judicials? Javier Gómez de Liaño i, segons els socialistes, Garzón, tot i que Anson mai no el va esmentar (vegeu: **GARZÓN, Baltasar**). Actors polítics? Aznar, Anguita –la pinça, que deia González– i Cascos, d'ordinari amunt i avall. Conclusió? Quina pudor!

CONSTITUCIÓ Caixa de Pandora que encotilla les lleis que regeixen un Estat, d'uns més que d'altres, en aquest cas de l'espanyol. Durant el període aznarista, la Constitució ha arribat a la seva majoria d'edat (vegeu: **MAR, Miguel Ángel Rodríguez**). Algunes veus apunten la necessitat de sotmetre-la a una reforma, mentre que d'altres parlen de relectura i d'altres, encara, que no cal burxar-hi. Pares destacats de la *Carta Magnànima* més que Magna –pel que de favor ens han fet reconeixent-nos uns drets fonamentals, però no tots– s'inclinen per la mutació o relectura, atorgant a través de costums, convencions o pràctiques noves, significats diferents al mateix text. Tot, per no remenar un entramat que ja s'ha tocat per gràcia del Tractat de Maastrich. La reforma de la Constitució es tem com ficar la mà dins de la caixa maleïda, caixa davant de la qual es practica la política del “*virgencita, virgencita, que me quede como estoy*”. I qui dia passa, any empeny.

COPE Emissora de ràdio beneïda per l'Esperit Sant i la Conferència Episcopal. S'hi troben els membres més destacats del Sindicat del Crim,

participants en la conspiració antifelipista. Les pastorals dels *copistes* han tret de polleguera els bisbes catalans. Com a revenja, la Generalitat no va renovar tres llicències que l'emissora tenia a Catalunya. Fins i tot els de la SER van sortir a defensar-los. Miracle centralista i corporatiu.

COSSET La intimitat (vegeu: **INTIMITAT**) ha estat molt mal gestionada durant la primera legislatura aznarista. Un vídeo gravat il·legalment va demostrar que el cosset era de les preferències del director d'*El Mundo*, P.J. Ramírez. P.J. el feia servir –vermell– en els seus jocs sexuals –estiu de 1997– amb la senyora Exuperancia Rapú. Segons *El Mundo*, Rapú va rebre 50 milions de pessetes de l'entorn de Rafael Vera per deixar enregistrar els efectes especials. Les aficions íntimes de P.J. han fet vessar molta tinta i, parlant-ne, s'ha gastat molta saliva. Entre d'altres, article de Joaquín Leguina, a *El País*, en què admetia haver-lo vist. L'exsecretari d'Estat per a la Seguretat Rafael Vera va sortir al pas de les informacions que el vinculaven amb el guió i el film. Va

marca del cosset, potser de Victoria's Secret, potser de La Perla. I els tirants?

CRIM, Sindicat del Grup de periodistes antifelipistes, delerosos tots plegats de passar comptes per tretze anys de governs de González i cobrar els rèdits pels serveis a la causa aznarista. Practicants del tot s'hi val, el Sindicat del Crim –terminologia encunyada per l'entorn González per qualificar l'Asociación de Escritores y Periodistas Independientes (AEPI), fundada el 13 d'agost de 1994 a Marbella– compta amb un nucli dur: A més del sense accent, s'hi troben: P.J. Ramírez, Antonio Herrero –mort en un accident de submarinisme a Marbella–; Jaime Capmany, Pablo Sebastián, Manuel Martín Ferrand, José Luis Gutiérrez, José María García, Antonio García-Trevijano, Julián Lago, Antonio Burgos, José Luis Balbín, Camilo José Cela, Antonio Gala, Julio Cerón, Federico Jiménez Losantos y Raúl del Pozo. Inicialment, també van formar-ne part Luis del Olmo i Francisco Umbral. Del Olmo va exposar clarament els motius de la

es van aliar contra natura en moments en què Cruyff semblava l'única sortida per al primer. Després d'haver pogut disfrutar del millor futbol vist al Camp Nou en molts anys, després d'una Copa d'Europa, després, també, de prou extravagàncies, N&N va passar-li factura (maig de 1996). El Barça travessa des d'aleshores un període d'indiferència del soci i de mediocritat de joc. Hi mana un capatàs que només atén l'amo de l'obra (vegeu: **HOLANDESOS, Clan dels, BARÇA, Centenari del i ELEFANT BLAU**).

CHAO, Manu Cantant, exlíder de Mano Negra, autor d'un dels millors CD contra el racisme i la intolerància que sóc capaç de recordar: *Clandestino* (1998): “*Solo voy con mi pena/ sola va mi condena/ correr es mi destino/ para burlar la ley./ Perdido en el corazón/ de la grande Babylon/ me dicen el clandestino/ por no llevar papel. / Pa una ciudad del norte/ yo me fui a trabajar/ mi vida la dejé/ entre Ceuta i Gibraltar./ Soy una raya en el mar./ fantasma en la ciudad/ mi vida va prohibida/ dice la autoridad...*”

CHAVAL DE LA PECA, EI Cantant folklòric, esquizofrènic però distret i inofensiu, que va néixer als programes de TV3 dirigits per Andreu Buenafuente. Amb una retirada sorprenent a l'estrella del pop català Marc Parrot, el repertori d'El Chaval de la Peca s'ha caracteritzat pel reversionament de la copla tradicional espanyola. Amb èxits com “*mi jaca, galopa y corta el viento cuando pasa por el puente camini..., chim-pum, ...iito de Jerez, chim-pum...*”, o “*adiós mi España quería, jamás en la vía yo podré olvidarte...*” aquest emigrant i exiliat de si mateix, Marc Parrot de la Peca, ha començat a bufar cullera. També ha demostrat que Catalunya és un país mestís, perquè no hi ha més remei. I tant de bo que s'eternitzi. Allunyat dels escenaris, actualment viu a Miami, al costat de les finques d'Iglesias i Villalonga, amb una colla de germans i la mare. A la mare la va treure de fregar els terres dels casalots senyorívols de l'avinguda Pearson de Barcelona. I és que “*madre no hay más que una, y a tí te encontré en la calle.*”

El Chaval de la Peca

Camilo José Cela i Jaime Capmany fent pinya com a bons camarades de conspiracions

dir Vera: “Sóc tremendament respectuós amb la vida privada de tots els ciutadans, sigui quina sigui la seva condició. Fins i tot la del senyor Ramírez. [No obstant] sembla evident que el senyor Ramírez tracta d'amagar [...] les seves tendències una mica estranyes i, sobretot, perverses, d'un home pervertit tant en la vida privada com en la vida pública. Que els arbres no ens impedeixin veure el darrere del senyor Ramírez vestit amb mitges i cosset vermell.” Entre canalles es jugava la partida. P.J., van dir uns, víctima dels seus mètodes. P.J., va dir *El Mundo*, intimidat per la banda dels GAL. El cas P.J. ha estat als jutjats fins fa gairebé tres dies, sense que se n'hagi tret l'entrellat. Ni tan sols la

seva marxa de l'AEPI: “Vaig ser-hi, a l'AEPI, amb altres il·lustres col·legues, però de seguida que vam olorar la merda que hi havia, vam sortir-ne com un llamp.” Com cadells, potser més papistes que el Papa, Isabel San Sebastián, la noia *Abc* de les entrevistes camallargues, ara duent cafès de bon matí a Antena 3, i Carlos Dávila, la closca més pelada del règim.

CRUYFF, Johan El *dream team* ja és història i, amb ell, el seu màxim ideòleg, el Flaco, ha passat a formar part de la galeria dels mites. Mite vivent del barcelonisme, malson constant de les nits solitàries del *pecident* en el seu aïllament de la llotja del Camp Nou. Núñez i Cruyff